

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับความเหมือนจริงของภาพในสไลด์กับแบบการเรียนที่มีต่อความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนที่มีแบบการเรียนต่างกัน เมื่อเรียนจากบทเรียนสไลด์ประกอบเสียงที่มีความเหมือนจริงของภาพในสไลด์ต่างกัน มีความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษต่างกัน
2. นักเรียนที่มีแบบการเรียนต่างกัน เมื่อเรียนจากบทเรียนสไลด์ประกอบเสียง จะมีความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษต่างกัน
3. นักเรียนที่เรียนจากบทเรียนสไลด์ประกอบเสียงที่มีความเหมือนจริงของภาพในสไลด์ต่างกัน จะมีความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษต่างกัน

กลุ่มตัวอย่างประชากร

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2536 ในเขตการศึกษา 6 ซึ่งมีทั้งหมด 7 จังหวัด แล้วสุ่มตัวอย่างอย่างง่ายออกมา 3 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนอยุธยาวิทยาลัย โรงเรียนสระบุรีวิทยาคม และโรงเรียนนิบลุควิทยาลัย จำนวนทั้งสิ้น 1,376 คน โดยทำการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นตามขั้นตอน ดังนี้ แบ่งนักเรียนตามแบบการเรียน โดยการทำมาตรวัดแบบการเรียนของ Ko1b (แปลโดย พัชรี เกียรตินันท์วิมล, 2530) เป็น 4 กลุ่ม คือ แบบคิดอเนกนัย แบบคิดซึม แบบคิดเอกนัย และแบบปรับปรุง จากนั้นสุ่มตัวอย่างอย่างง่ายมาแบบการเรียนละ 75 คน รวมกลุ่มตัวอย่าง

ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ 300 คน ลุ่มตัวอย่างอย่างง่ายเพื่อเข้ากลุ่มทดลอง โดยแต่ละแบบ การเรียนแบ่งเป็น 3 กลุ่ม ๆ ละ 25 คน จะได้กลุ่มทดลองทั้งสิ้น 12 กลุ่ม เรียนจากบทเรียนสไลด์ประกอบเสียงที่มีระดับความเหมือนจริงต่างกัน คือ กลุ่มทดลองที่ 1 แบบคิดเอกนัยเรียนจากภาพสไลด์ลายเส้นอย่างง่าย กลุ่มทดลองที่ 2 แบบคิดซิมเรียนจากภาพสไลด์ลายเส้นอย่างง่าย กลุ่มทดลองที่ 3 แบบคิดเอกนัยเรียนจากภาพสไลด์ลายเส้นอย่างง่าย กลุ่มทดลองที่ 4 แบบปรับปรุงเรียนจากภาพสไลด์ลายเส้นอย่างง่าย กลุ่มทดลองที่ 5 แบบคิดเอกนัยเรียนจากภาพสไลด์ขาว-ดำ กลุ่มทดลองที่ 6 แบบคิดซิมเรียนจากภาพสไลด์ขาว-ดำ กลุ่มทดลองที่ 7 แบบคิดเอกนัยเรียนจากภาพสไลด์ขาว-ดำ กลุ่มทดลองที่ 8 แบบปรับปรุงเรียนจากภาพสไลด์ขาว-ดำ กลุ่มทดลองที่ 9 แบบคิดเอกนัยเรียนจากภาพสไลด์สี กลุ่มทดลองที่ 10 แบบคิดซิมเรียนจากภาพสไลด์สี กลุ่มทดลองที่ 11 แบบคิดเอกนัยเรียนจากภาพสไลด์สี กลุ่มทดลองที่ 12 แบบปรับปรุงเรียนจากภาพสไลด์สี ในแต่ละกลุ่ม เมื่อเรียนจบ จะได้รับการทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษโดยทันที

สรุปผลการวิจัย

1. นักเรียนที่มีแบบการเรียนต่างกัน เมื่อเรียนจากบทเรียนสไลด์ประกอบเสียงที่มีระดับความเหมือนจริงของภาพในสไลด์ต่างกัน มีความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษไม่ต่างกัน ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05
2. นักเรียนที่มีแบบการเรียนต่างกัน เมื่อเรียนจากบทเรียนสไลด์ประกอบเสียง มีความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษไม่ต่างกัน ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05
3. นักเรียนที่เรียนจากบทเรียนสไลด์ประกอบเสียงที่มีระดับความเหมือนจริงของภาพในสไลด์ต่างกัน มีความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

1. นักเรียนที่มีแบบการเรียนต่างกัน ภาพสไลด์ที่มีความเหมือนจริงต่างกัน มีความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ.05 ซึ่งไม่เป็นไป

ตามสมมติฐานข้อที่ 1

เมื่อพิจารณาปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับความเหมือนจริงของภาพในสไลด์ คือ ภาพลายเส้นอย่างง่าย ภาพขาวดำ และภาพสี กับแบบการเรียน คือแบบคิดอเนกนัย แบบคิดซึม แบบคิดเอกนัย และแบบปรับปรุง พบว่า ไม่มีปฏิสัมพันธ์ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ ระดับความเหมือนจริงของภาพในสไลด์ และแบบการเรียนต่างก็ส่งผลต่อความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษอย่างเป็นอิสระต่อกัน ไม่มีผลร่วมกันต่อความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษ ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่าแบบการเรียนทั้ง 4 แบบนั้น แสดงถึงการเน้นใช้ขั้นตอนการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน คือ บางคนใช้ความเป็นรูปธรรมมาก บางคนใช้ความเป็นรูปธรรมน้อย ซึ่งเป็นเรื่องของความชอบในการเรียนรู้ จึงไม่ใช่องค์ประกอบหลักที่จะส่งผลต่อความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษ และโดยคุณลักษณะของภาพที่สามารถสื่อความหมายได้ชัดเจน จึงทำให้ผู้เรียนในแต่ละแบบการเรียนสามารถเรียนรู้จากภาพเท่า ๆ กัน สำหรับความเหมือนจริงของภาพในแต่ละระดับ สอดคล้องกับการวิจัยของ Mcneal (1986) ที่ศึกษาการล่อนที่สอดคล้อง และไม่สอดคล้องกับแบบการเรียน โดยดูที่ภาพซึ่งปรับปรุงมาจากเรื่องหัวใจและส่วนประกอบของ Dwyer พบว่าผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ไม่ต่างกัน

2. นักเรียนที่มีแบบการเรียนต่างกัน มีความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2

จากผลการวิจัยแสดงว่าผู้เรียนที่มีแบบการเรียนแตกต่างกันทั้ง 4 แบบ คือแบบคิดอเนกนัย แบบคิดซึม แบบคิดเอกนัย และแบบปรับปรุง มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับHainer (1987) ที่พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีความชำนาญในการใช้ภาษาอังกฤษต่างกัน จะมีแบบการเรียนต่างกัน และไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยที่ว่า แบบการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(Grun, 1986; Hawkins, 1987) แบบการเรียนมีความสัมพันธ์กับการเรียนเฉลี่ย(Garvey and other, 1984; Kirk, 1986) เนื่องจากแบบการเรียนศึกษาผู้เรียนในด้านวิธีการที่ผู้เรียนชอบในการเรียนรู้สิ่งต่างๆ(อัจฉรา ธรรมภรณ์, 2531) แบบการเรียนเป็นข้อมูลเกี่ยวกับสภาพต่าง ๆ ของการเรียนการสอนที่ผู้เรียนชอบ และผู้เรียนคิดว่า

เรียนได้ดีในสภาพนั้นๆ ผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนต่างกัน ก็อาจจะชอบในสิ่งเดียวกันได้ ดังนั้น ในแบบการเรียนแบบหนึ่งอาจจะเหมาะกับผู้ที่เก่ง และผู้เรียนที่อ่อนแบบการเรียนที่แตกต่างกันจึงน่าจะไม่มีผลต่อความเข้าใจในการฟังต่างกัน ดังงานวิจัยของ Grunb (1986) พบว่า แบบการเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนเฉลี่ย ทั้งสอดคล้องกับลักษณะ มิเชนันท์ และรุจิเรศ ธนุรักษ์ (2528) ซึ่งพบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำมีแบบการเรียนไม่ต่างกัน อุไรรัตน์ ศรีสวย (2527) ได้ศึกษารูปแบบการเรียน พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์กับเพศ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และจากงานวิจัยของประสิทธิ์ เขียวศรี ในปี 2533 ได้ผลซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้เรียนที่แบบการเรียนแตกต่างกัน 4 แบบ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน

3. นักเรียนที่ดูภาพสไลด์ที่มีระดับความเหมือนจริงต่างกัน มีความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3

จากผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนซึ่งเรียนจากบทเรียนสไลด์ประกอบเสียงที่มีระดับความเหมือนจริงของภาพสไลด์แตกต่างกัน 3 แบบคือ ภาพลายเส้นอย่างง่าย มีค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงสุด แสดงว่า รายละเอียดในรูปภาพนั้นเข้ามามีส่วนกำหนดความสำเร็จและความล้มเหลวในการเรียนการสอนด้วย (Groppe, 1966) ดังนั้น การที่ภาพสไลด์สีและภาพสไลด์ขาว-ดำ มีค่าเฉลี่ยของคะแนนต่ำกว่าภาพลายเส้นอย่างง่าย อาจเป็นเพราะภาพทั้งสองมีความเหมือนจริงมาก ในภาพมีสิ่งรบกวนมาก เป็นการยากแก่ผู้เรียนที่จะแยกแยะถึงตัวชี้แนะในการเรียนรู้ ที่ผู้เรียนต้องมีปฏิสัมพันธ์ด้วย ผู้เรียนต้องใช้เวลามากเพื่อทำความเข้าใจกับข้อมูลที่ได้รับ (Dwyer, 1967) และผู้เรียนมีความสามารถในการรับรู้ข้อมูลจำกัด การที่มีตัวชี้แนะมากหรือมีสิ่งรบกวนมากจะทำให้กระบวนการสนเทศข้อมูลจะทำงานอย่างหนักและเริ่มหย่อนความสามารถในการรับข้อมูล อาจจะส่งผลให้ผู้เรียนไม่ได้รับข้อมูลที่จำเป็นและเน้นรับข้อมูลที่ไม่จำเป็นได้ (Chute, 1979) ซึ่งในขณะที่ทำการทดลองผู้วิจัยได้สังเกตผู้เรียน ขณะที่มีการแสดงถึงการจรรยาบรรณท้องถิ่น และเนื้อหาต้องการเน้นถึงความปลอดภัย ก็ได้ยินเสียงผู้เรียนพูดกับเพื่อน " ที่ไหน ? " นั้นแสดงว่าความเหมือนจริงของภาพมากมีสิ่งรบกวน ผู้เรียนไม่ได้รับข้อมูลที่จำเป็นและเน้นรับข้อมูลที่ไม่จำเป็น จึง

ทำให้มีผลของคะแนนความเข้าใจในการฟังต่ำกว่า แต่ภาพฉายเส้นอย่างง่ายเสนอแต่ข้อมูลที่จำเป็น ไม่มีสิ่งรบกวนที่ไม่จำเป็นอยู่ ทำให้ผู้เรียนไม่ต้องเสียเวลาและสมองก็ไม่ต้องทำงานอย่างหนักเพื่อที่จะรับข้อมูล ดังนั้น ในการสอนความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษ การใช้ภาพฉายเส้นอย่างง่ายน่าจะเหมาะสม เพราะการเรียนรู้ไม่จำเป็นว่ารูปภาพนั้นต้องเหมือนของจริงเสมอไป ถ้ามีความพอคิระหว่างรูปภาพกับเนื้อหาก็สามารถใช้ภาพนั้นได้ และถ้าพิจารณางานของ Attneave (1954) ซึ่งเสนอว่า ขอบของวัตถุซึ่งแสดงอยู่ในสื่อเกี่ยวกับการเห็นเป็นตัวที่ถ่ายทอดข้อมูลได้มากที่สุด ดังนั้น ภาพฉายเส้นอย่างง่ายจึงมีค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงสุด ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Travers (1964) ที่พบว่า เด็กจะเรียนความคิดรวบยอดจากภาพฉายเส้นได้ดีกว่าภาพถ่ายเหมือนจริง ซึ่งสอดคล้องกับ Moore and Sasse (1971) ว่า ภาพวาดฉายเส้นมีผลต่อการจำเนื้อหาทันทีทำให้มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด และภาพวาดฉายเส้นและการ์ตูนจะส่งผลกระทบต่อความคงทนในการเรียนรู้ของเด็กเรียนช้าได้ดีกว่าภาพถ่าย (รุจิรา คุ่มเจริญ, 2528) และภาพพื้นหลังฉายเส้นอย่างง่ายส่งผลให้ผู้เรียนระลึกคำศัพท์ได้มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด (อรุณ พรหมจรรย์, 2531)

อย่างไรก็ตามผลการวิจัยนี้ไม่สอดคล้องกับ ผลการวิจัยที่ว่าภาพสีทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ดีกว่าภาพฉายเส้นอย่างง่ายของจินตาฯ ยันตราศาสตร์ (2515), ฉลองชัย สุวัฒน์-บุรณ (2515) , Lamberski (1972) และ Berry (1975)

สรุป

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับความเหมือนจริงของภาพในสไลด์ คือ ภาพวาดฉายเส้นอย่างง่าย ภาพถ่ายขาว-ดำ และภาพถ่ายสี กับแบบการเรียน คือ แบบคิดอเนกนัย แบบคิดคู่ซิม แบบคิดเอกนัย และแบบปรับปรุง ที่มีต่อความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากผลการวิจัยพบว่าไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับความเหมือนจริงของภาพในสไลด์กับแบบการเรียนที่มีผลต่อความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนที่มีแบบการเรียนต่างกัน มีความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน อาจเนื่องมาจากแบบการเรียนเป็นข้อมูลเกี่ยวกับสภาพต่าง ๆ ของการเรียนการสอนที่ผู้เรียนชอบ นักเรียนที่มีแบบการเรียนแบบเดียวกันอาจมีความสามารถทางการเรียนไม่เท่ากันได้ แบบการเรียนจึงไม่มีผลต่อความเข้าใจในการฟัง

ภาษาอังกฤษ แต่ระดับความเหมือนจริงของภาพในสไลด์มีผลให้ความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มที่เรียนจากภาพวาดลายเส้นอย่างง่ายมีผลให้คะแนนเฉลี่ยของความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษสูงสุด ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก ภาพวาดลายเส้นอย่างง่ายไม่มีสิ่งเร้าที่ไม่จำเป็นมารบกวน และเสนอแต่ข้อมูลที่จำเป็น จึงมีความพอติระหว่างรูปภาพกับเนื้อหาช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในการฟังสูงสุด

ข้อเสนอแนะ

1. การนำผลการวิจัยไปใช้

จากผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า ภาพลายเส้นอย่างง่ายมีผลให้คะแนนเฉลี่ยความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษสูงสุด จึงเป็นข้อสรุปส่วนหนึ่งในด้านการผลิตและเลือกใช้ภาพเพื่อช่วยในการฝึกทักษะ การฟังเพื่อความเข้าใจว่า ควรเลือกใช้ภาพลายเส้นอย่างง่าย และสามารถนำภาพนี้ให้กับผู้เรียนทุกคนไม่ว่าผู้เรียนจะมีแบบการเรียนรู้แบบใดก็ตาม

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัย

2.1 ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมในการใช้ระดับความเหมือนจริงของภาพเพื่อช่วยความเข้าใจในการฟังในรายวิชาอื่น ๆ หรือในสื่อที่ต่างชนิดกัน อาจได้ผลการวิจัยที่แตกต่างก็

2.3 ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมโดยพิจารณาใช้เกณฑ์ในการแบ่งแบบการเรียนรู้ตามระบบของคนอื่นนอกเหนือจาก Kolb

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย